

Andet Afsnit.

Om Kunstnerretten.

Bestemmelserne i Lovforslagets andet Afsnit ere udarbejdede med særlig Hensyntagen til de af Kunstakademiet paa dertil givne Foranledning udtalte Ønsker. Disse i Forening med den gældende Ret have i Hovedsagen tjent som Grundlag, for saa vidt det var foreneligt med de i Lovforslaget i øvrigt gennemførte Principper. Ligeom det imidlertid er søgt her at gennemføre et System for Ordningen af Bestemmelserne, der svarer til det i første Afsnit opstillede, saaledes er det paa flere Hovedpunkter nødvendigt at gennemføre nye Principper for at tilvejebringe Overensstemmelse med de tilsvarende Regler i første Afsnit. Dette gælder navnlig Reglerne om Arvegangen og om Kreditorernes Ret. I det der derfor med Hensyn til de fleste mere almindelige Spørgsmaal kan henvises til det ovenfor ved første Afsnit anførte, bemærkes om de enkelte Paragraffer følgende:

Til §§ 29—31.

Disse Bestemmelser, som nærmest svare til Lov af 31te Marts 1864 §§ 1, 1ste Stykke, 2, 1ste Punktum, 3 og 4, indeholde Reglerne om, hvad der er Genstand for Kunstnerretten, samt hvad der er dennes Indhold. § 29 nævner originale Kunstværker, § 30 Gengivelser i en anden Kunstform og § 31 Bygningsskulpturens Frembringelser. At disse sidste behandles særligt, skyldes ikke en Tvivl om, at de ere at anse som Kunstværker, men navnlig, at der her bliver Spørgsmaal om en særlig Art Benyttelse, nemlig Tegningens Benyttelse til Opførelse af Bygninger, hvorom der tiltrænges en særlig Regel, da det er tvivlsomt, om Tilfældet vilde omfattes af det i § 29 brugte Udtryk: „offentliggøre Gengivelser“.

Medens Lov af 31te Marts 1864 i alt Tald i § 1 kun forbyder at estergøre til Salg¹⁾, synes enkelte fremmede Love kort og godt at forbyde enhver Estergørelse af et Kunstværk²⁾. Rigtigt er det nu, at ikke blot Estergørelse til Salg, men ogsaa f. Eks. til vederlagsfri Uddeling eller til Benyttelse i et Panorama o. lign. bør være forbudt. Men paa den anden Side fører

det for vidt at forbyde enhver Estergørelse, f. Eks. Afkopiering til rent privat Fornøjelse eller Øvelse. Dette vilde ikke blot være urimeligt og i Strid med det i Forslagets første Afsnit gennemførte Princip, men er næppe heller de nævnte fremmede Loves Mening, idet det ligesom ved tilsvarende Bestemmelser om Forfatterretten maa antages underforstaaet som selvfølgelig, at kun Offentliggørelse og Gengivelse i Offentliggørelses hensigt er forbudt, saaledes som ogsaa udtrykkeligt udtalt i den tyste Lov af 9de Januar 1876 §§ 1, 5 og 6 Nr. 1, jfr. i det væsentlige ogsaa finsk Lov § 18, Nr. 4 og fransk Lov af 19de Juli 1793 Art. 1. Forbudet maa derfor rettes mod Offentliggørelse af Gengivelser, hvorved bemærkes, at ifølge § 38 og dennes Henvisning til § 17 i Slutningen er Retsbrudet fuldbyrdet, saa snart Gengivelsen i Offentliggørelses hensigt foreligger, selv om Offentliggørelse endnu ikke har fundet Sted. Dernæst er det naturligt at give Forbudet under eet mod enhver Art af Estergørelse uden at opstille en principiel Sondring mellem Estergørelse i samme eller i en anden Kunstart, idet der ikke er Grund til, saaledes som i Lov 1864 §§ 1—3, at hjemle en aldeles forskellig Bestyttelse overfor de forskellige Estergørelsesmaader, hvilket heller ikke er almindeligt i fremmede Love. Den særlige, begrænsede Undtagelse i § 40 har sin naturlige Plads i Slutningen af dette Afsnit blandt Reglerne om Rettens Ophør.

For saa vidt Ordene i Lov 1864 § 3 „har gengivet en andens Kunstarbejde, til hvis Mangfoldiggørelse ingen har Eneret“ i Forslagets § 30 ere omstrevne til „lovligt har gengivet et originalt Kunstværk“, er dette næppe en Afvigelse fra Tanken i hin Bestemmelse, men kun et nøjagtigere Udtryk for denne. Denne er formentlig, at en Kunstnerret til Gengivelsen ikke erhverves, naar denne er i Strid med en andens Eneret, altsaa ulovlig. Men Handlingens Ulovlighed er ubeløstet ikke blot, hvor ingen har Eneret til at gengive Værket, men ogsaa hvor den berettigede har overdraget Ret til Gengivelse til den, der har foretaget denne. Der er ingen Grund til da at nægte denne en selvstændig Bestyttelse for sin Gengivelse, og henviser ham til at søge Værn bag den originale Frembringers Ret, hvilket bl. a. kan have væsentlig Betydning i Henseende til Rettens Varighed og i øvrigt i mange Retninger.

Paa et andet Punkt afviger derimod Lovforslagets § 30 principielt fra Reglen i Lov 1864 § 3. Denne hjemler kun Bestyttelse for Gengivelser ved Robberstift, Sten-

¹⁾ Jfr. ligeledes norsk Lov af 12te Maj 1877 § 1, svensk Lov af 3die Maj 1867 § 1, finsk Lov af 15de Maj 1880 § 15 m. fl.

²⁾ Jfr. svejtsk Lov af 23de April 1883 Art. 1, belgisk Lov af 22de Marts 1886 Art. 1 m. fl.